

DESPUÉS DE SEÚL, BARCELONA

El día 3 de octubre empezó la cuenta atrás para la aventura más arriesgada, y también más sugestiva, de todo el deporte español. En ese mismo día, dos grandes proyectos se abren al futuro: uno a corto plazo, los Juegos Olímpicos del 92 y otro a largo plazo, el despegue definitivo hacia la consolidación de la práctica deportiva en nuestra sociedad a todos los niveles. Me ocuparé ahora del primer proyecto y ya habrá ocasión para hacerlo del segundo. Aceptado así, diría que, en principio, todos los estamentos deportivos están obligados a hacer un planteamiento realista. Hemos empezado tarde; no existe en general una concienciación ni tan siquiera entre los propios protagonistas del gran acontecimiento: los deportistas; no se han fijado con claridad unas líneas de actuación para cada uno de los estamentos responsables en la selección y seguimiento de los futuros olímpicos y se ha jugado en exceso con el protagonismo personal o institucional, pero arriesgando poco en la empresa.

Creo, con toda sinceridad, que la participación deportiva española en los Juegos del 92 o se conforma con una presencia simbólica y obligada, por ser país organizador, en todas las disciplinas olímpicas, o acomete, con todos los riesgos y críticas que la postura puede acarrear, un plan restrictivo de dedicación preferente a aquellas especialidades en las que puede hacerse ya, o puede conseguirse en cuatro años, una participación lo más brillante posible, aunque no sean ni las más significativas ni las más populares dentro del programa olímpico. No empleo, intencionadamente, el término *importante*, porque todas las modalidades lo son, a la hora de competir por los puestos de honor en una final olímpica.

A partir del día 3 de octubre –tendría que haberse hecho mucho antes–, la cúpula del deporte en nuestro país tendrá que hacer una reflexión sobre cuáles son las estructuras válidas y cuáles no, con qué medios técnicos se cuenta y saber también de las carencias, y a la vista de ello hacer una distribución racional de los recursos económicos, recursos en los que no se puede andar con cicaterías ni tampoco con dispendios injustificados.

La tentación, que ya se apunta en algunos detalles significativos, de aprovechar la situación para crear estructuras paralelas parece, cuanto menos, un desprecio hacia lo que existe ya y que ha demostrado sobradamente su eficacia, incluso en época de vacas flacas. En sensu contrario, el mantener aquello que se aguanta con alfileres, o que ha dado muestras fehacientes de su ineficacia, es ahora precisamente el momento adecuado para proceder a su liquidación definitiva.

Es evidente, que cuatro años, es un corto espacio de tiempo para exigir grandes logros al deporte español, pero lo que sí puede pedirse es que al menos en estos cuatro años trabajemos con seriedad y rigor:

J.G.

DESPRÉS DE SEÛL, BARCELONA

El dia 3 d'octubre va començar el compte enrere per a l'aventura més arriscada i també més suggestiva, de tot l'esport espanyol. Aquest mateix dia s'obren al futur dos grans projectes: l'un a curt termini, els Jocs Olímpics del 92, i l'altre a llarg termini, l'escomesa definitiva de la tasca per a la consolidació de la pràctica esportiva a la nostra societat en tots els àmbits. M'ocuparé ara del primer projecte i pel que fa al segon ja hi haurà ocasió de fer-ho. Acceptat així, jo diria que, en principi, tots els estaments esportius estan obligats a fer un plantejament realista. Hem començat tard; no hi ha, en general, una conscienciació ni tan sols entre els mateixos protagonistes de l'esdeveniment: els esportistes. No s'han fixat amb claredat unes línies d'actuació per a cada un dels estaments responsables quant a la selecció i seguiment dels futurs olímpics, i s'ha jugat amb excés amb el protagonisme personal o institucional, arriscant, però, ben poc en l'empresa.

Jo crec, amb tota sinceritat, que la participació esportiva espanyola en els Jocs del 92, o s'ha de conformar amb una presència simbòlica i obligada pel fet de ser país organitzador, o bé ha d'escometre, amb tots els riscos i totes les crítiques que l'actitud pugui comportar, un pla restrictiu de dedicació preferent a aquelles especialitats en les quals ara ja es pugui assegurar, o pugui assolir-se en quatre anys, una participació com més brillant millor, encara que no siguin ni les més significatives ni les més populars dintre del programa olímpic. A posta no he utilitzat el terme *important* ja que totes les modalitats ho són a l'hora de competir pels llocs d'honor en una final olímpica.

A partir del dia 3 d'octubre –calia haver-ho fet molt abans–, la cúpula de l'esport en el nostre país haurà de fer-se una reflexió sobre quines estructures són les vàlides i quines no ho són, amb quins mitjans tècnics es compta, i haurà de conèixer també les mancances i a la vista de tot això fer una distribució racional dels recursos econòmics, recursos respecte els quals no es pot anar amb gasiveries ni tampoc amb dispendis injustificats.

La temptació, que ja s'albira amb detalls significatius, d'aprofitar la situació per a crear estructures paral·leles sembla, d'antuvi, un menyspreu envers tot el que ja existeix i que ha demostrat amb escreix la seva eficàcia, fins en època de vaques flagues. Altrament i pel que fa a allò que amb prou feines se sosté amb pinces o que ha donat mostres fefaents d'ineficàcia, és justament aquest el moment adient per procedir a la seva liquidació definitiva.

És evident que quatre anys és un curt espai de temps per exigir l'assoliment de grans fites a l'esport espanyol, però el que sí que es pot demanar és que, si més no en aquests quatre anys, treballem amb seriositat i rigor.

J.G.

